

ה'יפאנים פולשים לואאזי!

ארץ זבת עצמות

אחרי שיגור הטיל, יודעים אנו כבר, מה יש בשמיים ממעל. עכשיו הגיע הזמן לדעת מה יש בארץ מתחת וגם זה, ביוך השם, נמצא כבר בתהליך של גילוי. עובי רים על זה לא אנשי משרד הבטחון, כמו שאפשר היה לנחש, אלא קבוצה של יפאנים גמוכי קומה, העושים חורים באדמה, ליד פיתחה של מערה אחת בהאדי עמוד.

את הקבוצה היפאנית הפשתי באכסניה של המיכיון הסקוטי בסבריה. הם ישבו שם, שפופים על גל של אבני-חצץ, ומיינו את האבנים, שכל חפירת היום. ניסיתי לדובב אותם, אך היפאנים היו כל כך עסוקים בניקוי אבני-חצץ במיבשרת שיניים, ש ביקשו ממני לבוא למחרת, ואם יש לי חשק, הם מוכנים גם לקחת אותי ל מקום החפירות.

קמתי למחרת בארבע וחצי בבוקר והלכתי לפגוש את היפאנים. השמש אך זה עלתה וקרניה הראשונות רצדו על פני שמונה אנשים קטנים וצנימים, ששניים מהם נראו כמורים בבית-ספר עממי והנוהרים — לתלמידיהם. העפתי בהם מבט יותר מקרוב וראיתי שיש כאן סעות אופטית, כמו ש קורה תמיד עם יפאנים הנראים בעין בלתי מזוינת, צעירים בעשרים שנה מגילם ה אמיתי. חקירה קצרה העלתה, שיש לי כאן עסק עם בחירי אנשי המדע של ארץ השמש העולה. שלושה מהם: סוזוקי, וטאנאבה ו קובורי, הם פרופסורים (אנטרופולוגיה, גי אולוגיה, גיאוגרפיה) והשאר — ציננה, טא קא, אנדי, טאקורה וקיסו — דוקטורים, שגילם הממוצע אינו עולה על עשרים וי שמונה שנה.

נכנסנו לתוך אוטובוס ציפי, ונסענו ל חאדי עמוד. בדרך אספנו כמה פועלי-דחק, מומחים לחפירות ארכיאולוגיות מחזור ו ירדנו, יחד אתם, לערוץ. ליד העמוד ה מפורסם עצרנו. זה המקום. מכאן התחלנו לטפס.

המערה, שהיפאנים בחרו לחפור בפיתחה, נמצאת בצמצע הצוק, אך העליה אליה אינה כל כך מסובכת כמו שאפשר לחשוב, כי הצבו מדרגות במקומות התלולים. מעל למקום החפירה, הנמצא ממש ליד הפתח, הציבו גג של אוהל גדול שזרק צל על חפירת עפר צרה.

הצצתי בחפירה — תעלת עפר, שעומקה בין מטר לחצי מטר, ואורכה שלושה מט רים. כמה זמן אתם חופרים כאן? שאלתי את קיוטקה ציננה, הדוקטור לגיאולוגיה ומומחה מיוחד לרבדי אדמה, שהיה בודק בעיון כל גרגיר עפר.

„אנחנו כבר חופרים חודשיים!“ ענה הדוקטור ציננה בגאווה. הסתכלתי בתוצ את של חודשיים עבודה והשבת לי עצמי, שאם היו מחלקים בארץ הזאת פרסי עיווד קפלן לאנטי-פריז, היו היפאנים האלה זר כים ללא ספק למקום הראשון.

בינתיים התחילו לעבוד. אחד הפועלים הביא ראיו טרנוסטור, תלה אותו על ח ולקול מנגינות ערבות לאוזן היו מחטטים בכפית בתוך האדמה. היו מפוררים כל גרגיר לחוד ומכניסים אותו לתוך סל גומי, ואחרי שהסל היה מתמלא, היו שני פוע לים לוקחים אותו בזהירות ומעבירים אותו לפועל שלישי, שישב עם נפה בין רגליו וניפה את הגרגירים הדקים; ומה שהיה נש אר למעלה, זאת אומרת הגרגירים שלא היו כל כך דקים, היו מכניסים לתוך שקיק ניילון ומניחים אותו למישרת לבדיקות נוספות.

עכשיו הגיע הזמן לברר מה מחפשים כאן. מבט ראשון אפשר היה לחשוב ש מחפשים בתוך את עצמות בריכוככא; אבל ממבט שני זה לא נראה היגוי, כי אילו אפשר היה למצוא כאן את עצמות בר כוכבא, היה יגאל ידיו חופר בעצמו ולא

וקראו לפאנטיאולוג. הפאנטיאולוג הסתכל בעצם החשודה מכל צדדיה ורשם משהו ב פינקס. מה רשם? גם כן רשם שאינו יודע וכך התגלתה לי השיטה המדעית הקפדנית של היפאנים, שכל דבר, בין אם יודעים אותו ובין אם אינם יודעים אותו, רושמים מיד במחברת שלא ישכחו, וזה לא כמו אצלנו, שכל מה שמוצאים, מיד מכנסים מסיבת עתונאים ומכריזים: „אלה הסנדלים של יהושע בן נבט, שהיה חיוב ארבעים שקלי זהב לרמג'ד של אליהו הנביא!“

בשקט גמור באדמה, בלי שאף אחד יפריע. אין לכם מושג כמה היה נעים לשמוע קומפלמנטים כאלה על ארצנו הקדושה. כבר כמה שבועות שאינו שומע דבר מלבד השמצות הדדיות והנה הערכה כזו ועוד מפי פרופסור. אחר כך התחיל קובורי להסביר לי שארץ ישראל זה קרקע פורה לעצמות של האדם הפאליאולטי וכבר מצאו כאן הרבה עצמות כאלה וכמה שחופרים, תמיד יש סיכוי למצוא עוד.

משיאר משימה לאומית כה חשובה ליפא נים. מכל מקום, הדוקטור ציננה, לא היה מוכן לענות לי על שאלות מדעיות והפנה אותי אל דובר המשלחת, אל פרופסור קובורי.

פרופסור קובורי חיך אלי חיוך אסייתי מוחץ ואמר — שהם מקתים, אם יהיה להם מזל, למצוא את עצמות האדם הקדמון, הפליאולטי. „בשביל מה לכם עצמות ה אדם הפליאולטי?“ שאלתי. על זה ענה הפרופסור, שיש להם עכשיו בעייה כזו כי

משלחת החפירות היפאנית מחפשת, בעזרת פועלי דחק, את האדם הפאליאולטי

אחרי שרשמו במחברת את כל הפרטים בעניין העצם החשודה וציילמו אותה מכל צדדיה, חזרו לחפור. שוב הושיבו פועל עם כפית שיגרד את האדמה ויאסוף את גרגי ריהעפר הבודדים בתוך שקית ניילון, ושוב ניקו את הכל במיברשת בגדים. עכשיו כבר לא התפלאתי, שאחרי חודשיים של עבודה אדמה בשיטות האלה, אפילו קוב אחד זה יותר מדי. לו היו שומעים בקולי, הייתי מכיא להם בולדוור ויומיים הייתי חופר להם כל ההר. אבל מי צריך אצלנו בכלל לחפור? מספיק אם נשים כאן אמבוש ב-15 באוגוסט, ונתפוס את כל השלדים של האדם הפאליאולטי, כשהיו בדרכם אל הקלפי, להצביע.

כה אמר טוסבראהינדי

אל תשלח להמך על פני המים כי אחרי הבחירות לא תמצאנו!

שארץ ישראל היא קרקע פוריה לא רק לעצ מות האדם הפאליאולטי, אלא גם לעצמות של מנהיגים ציוניים כמו הרצל, רוטשילד, צילנב ואחרים. אבל ברגע האחרון, כשהמיי לים כבר עמדו ממש בקצה לשוני, נזכרתי פיתאום, שאין לי שום בטחון שהפרופסור איננו סוכן זר והעצמות אינן סודות בסחר ניים שישוגרו בקרוב לחלל מערכת הבחי רות. לכן שתקתי.

בינתיים חל שינוי במצב. משהו חשוב מאוד התגלה בתעלת העפר. עובתי את ההסבר ורצתי יחד עם כולם לראות מה העניין. בתוך קיר החפירה בלט איזה דבר עגול. ציננה, המומחה לרבדי אדמה, קפץ לתוך התעלה, שילח מתוכה את הפועל ו התחיל לנקות בזהירות את העפר במיבר שת-בגדים. לאט-לאט צוהצח המקום מסביב והדבר החשוד התגלה כעצם של בעל-חי רצים הוועקו להביא את האנטרופולג. האני טרופולג בא, הסתכל בעצם החשודה מכל צדדיה ורשם משהו במחברת. „מה זה?“ שאלתי אותו בסקרנות. „לא יודע“, ענה. צריך לקרוא לפאנטיאולוג. שלחו את הרץ

יפאן, שמצאו שם כלי-צור של האדם ה פליאולטי, אבל עדיין לא מצאו את העצ מות שלו, מחוץ לחתיכה קטנה של עצם הירך.

הבנתי מזה, שהם רוצים להביא את ה עצמות של האדם הפאליאולטי ליפאן ו להתאים לו את עצם הירך שכבר מצאו, אבל פרופסור קובורי אמר שזה לא זה. הבעייה היא, שכאשר התחילו לחפש את העצמות השלמות, נזכרו לדעת שאין להם נסיון מספיק בחפירות ארכיאולוגיות מהסוג ה זה, ורצו להם לעשות קצת תרגילי-אמן במקום אחר לפני שהם ממישיכים כאלה. היו להם כמה הצעות לחפירות-אמן כאלה בסין, יאטה, אירופה או אפילו באפריקה, אבל אחרי בדיקה מקיפה מצאו שארץ ישראל תתאים להם יותר. מפני שעם סין יש להם בעיות דיפלומטיות עדינות וביאהה יורים שני צדדים זה על זה ובאירופה כבר חפרו הכל ולא נשאר כלום ובאפריקה יש בעיות פוליטיות עם המאריכאו. רק פה בארץ יש שקט ואין בעיות דיפלומטיות עדינות ולא יורים אחד על השני ואיש אינו אוכל בשר רעהו ולכן אפשר לחס